

We zijn verslingerd aan witte aapjes kijken

Zanger Rinus karikatuur van onderklasse

► We zijn op tv en internet gefixeerd op de eigen blanke, laaggeleide onderklasse.

► Freakshows als *Oh Oh Cherso* zijn geen emancipatie, maar (zelf)exploitatie.

Door STINE JENSEN

Nog voor ik Rinus gezien had, was ik al Rinus-moe. Na *Oh Oh Cherso*, *Manita*, de *New Kids* uit Maaskantje et cetera kan ik het stereotype niet meer aanzien: de karikatuur van de blanke sociale onderklasse die alleen maar kan zuipen en neuken. Na de moderne Verlichtingsinteresse in vrouwen, negers en dieren zijn we alweer een tijdje bezig met een fixatie op de eigen blanke, laaggeleide onderklasse. En die manifesteert zich als een apolitiek, onbezonnen, vrolijk, dom, dik, wit varken met namen als 'Sterretje' en 'Barbie'.

► Het is treurig als de onderliggende partij zijn eigen stereotype gaat uitventen ◀

schouwd, op den duur kwam er steeds meer kritiek los vanuit de zwarte gemeenschap. Deze films zouden blanke stereotypen over zwarten in stand houden. Dat Rinus, Romana, Sterretje en Barbie nu zelf wat verdienen aan hun eigen freakshow is geen emancipatie, maar (zelf)exploitatie: *urban whitesploitation!*

Als ik Rinus-moe ben, dan komt dat omdat ik treurig word als de onderliggende partij zijn eigen stereotype gaat uitventen

derliggende partij zijn eigen stereotype gaat uitventen zonder daar echt een eigen twist aan te (kunnen) geven. De stereotypen blijven gehandhaafd, mensen lachen (of niet) om stompzinige karikaturen. Vervolgens voegt men daar een eventuele knipooi aan toe en voila, het is 'camp'. Zo is het ook met de nieuwe golf van blanke onderklasse entertainment: het dondert niet of het nu een *hoax* is of niet – wie kan het eigenlijk wat schelen?

Over de PVV valt veel op te merken, maar een ding moet ik ze nageven: zij spreken – samen met de SP – de blanke onderklasse nog ten minste als een politieke groepering aan, die weliswaar geen grote intelligentie, maar op zijn minst nog één emotie meer kent dan al die de domme vrolijkheid uit Oh Oh Cherso en de filmpjes van Rinus: boosheid. De werkelijke spiegel die het witte aapjes kijken ons voorhoudt, is deze: we willen Rinus maar wat graag dom zien lachen *on my laptop*, maar hem liever niet boos terugzien in *my backyard*.

Stine Jensen is filosoof. Ze is verbonden aan de Vrije Universiteit in Amsterdam.

Illustratie Milo

Lomp, idioot en ordinar, maar toch een YouTube-hit

• Na *Oh Oh Cherso*, *Manita* en de *New Kids* rijst er opnieuw een ster op uit de blanke, laaggeleide onderklasse. Honderdduizenden keren zijn de filmpjes van Zanger Rinus op YouTube bekeken. Afgelopen week end stond hij bovendien de trending topics op Twitter. En ook buiten de landsgrenzen is Rinus opgemerkt dankzij zijn laatste hit 'Met Romana op de scooter'. Onder meer de toonaangevende blog *The Huffington Post* besteedde onlangs aandacht aan de schlagerzanger uit Drachten.

Rinus en Romana in actie

• De clip is zo lomp, idioot en ordinar, dat je je nauwelijks kan voorstellen dat de makers het serieuze bedoelen. Het gaat van 'Toeter, toeter, toeter, met Romana op de scooter'. Vervolgens zien we Rinus en Romana in hun voortuin houterige danspasjes rond een glimmende scooter maken.

• „Gaaf het om iemand die hier hoge ogen mee hoopt te gooien, of is het een groepje idioten dat in hun achtertuin een grappig filmpje maakt? Die vragen weerhouden ons er niet van om het filmpje te blijven bekijken”, aldus de *Huffington Post*. Even later komt de update: „Dit is helemaal echt. Rinus maakt al jaren filmpjes en is verstandelijk gehandicapt. Wij vinden hem dapper. Meer graag!”

Zo'n grote bank kunnen we best laten omvallen

Want pas als bankiers en politici de gevolgen van

► De stresstests voor banken, waarvan vrijdag de resultaten bekend werden, zijn nutteloos.

► Failliete Ierse banken doorstonden die test vorig jaar met glans.

Door ERIC SCHLIESSER
Het einde van de Europese schulden-crisis begint pas als de eerste grote Noord-Europese bank omvalt. Tot die tijd zijn alle zogenaamde oplossingen en politieke akkoorden schijn.

Ruim een jaar geleden werd het zogeheten Akkoord van Brussel gesloten, over de Griekse schulden. Inmiddels blijft de paniek van de markt steeds meer landen besmetten. We stevenen – bij ongewijzigd beleid – af op een enorme politieke crisis (het uiteenvallen van de eurozone) en een financiële crisis (een disfunctionele financiële sector, stagnerende econo-

mieën, inflatiespiraal). De kern van het probleem is politiek. In haar beleid van de afgelopen jaren dient de nu nog onafhankelijke Europese Centrale Bank (ECB) het algemeen belang. Ze dient de deelbelangen van de financiële sector. Sinds het omvallen van Lehman Brothers, eind 2008, heeft de ECB een absurde strategie gevolgd van pappen en nathouden. Onder het mom van het redden van de Europese financiële systeem mocht geen enkele – relatief – grote bank omvallen. Ierland en IJsland, waar grote banken wel failliet gingen, werd dwangmatig geadviseerd om zowat al hun bank-schulden te nationaliseren. Behalve immoreel – de kosten worden gedragen door gewone burgers, terwijl de uit de hand gelopen bonus-cultuur van bankiers vrolijk doorgaat – is het economisch onverstandig. De binnenlandse groei wordt aantoonbaar ondergraven, in afwezigheid van een devaluerende valuta. De sanering en de structurele hervorming van de financiële sector worden uitgesteld.

we best laten omvallen

de crisis voelen, komt een oplossing in zicht

► De ECB dient niet het algemeen belang, maar de belangen van de financiële sector ◀

Europese banken mogen nog altijd speculeren op de kosten van de belastingbetaler. Ze mogen ook nog altijd veel te weinig eigen kapitaal aanhouden. Het is onbegrijpelijk dat we in de Europese Unie niet de strengere regels volgen van Zwitserland. Natuurlijk – democratische kiezers

en de door hen gekozen politici zijn in staat tot veel domme beslissingen, maar de broodnodige Europese financiële hervormingen worden pas onderwerp van serieuze discussie als gekozen politici in de rijke EU-landen weten dat hun het falen van de beleid wordt aangerekend. De toenemende nationalisatie in de diverse lidstaten maakt het steeds moeilijker om het belang te beschermen van de Europese burgers. Politici verdedigen achter de schermen vooral de nationale deelbelangen van de politiek en financieel invloedsrijke, maar nog altijd disfunctionele, financiële sector. Vooral worden de rekeningen afgeschoven op de machteloze regeringen van de kleine EU-landen. Ze worden gedekt door de – vooral Duitse – belastingbetaler, met een blanco cheque. Maar het is onbegrijpelijk dat overheden de financiële sector blijven behouden voor de consequenties van haar eigen mismanagement. Door het falen van de ECB en door een constitutionele weefout in het Europese politieke systeem ligt ner-

► nrc-commentaar

Volle vaart richting een dubbele crisis

Politici die elkaar de keel lijken te willen afsnijden: het hoort bij de verhoudingen tussen Congres en Witte Huis. En als het uur nadert, komen ze er in de Verenigde Staten op het nippertje vaak wel uit. Maar het is de vraag of het president Obama en Republikeinse oppositie in de volksvertegenwoordiging lukt om voor 2 augustus een akkoord te sluiten over het begrotingsbeleid voor 2012. Slagen ze er niet in om overeenstemming te bereiken over een pakket van drastische bezuinigingen en belastinghervormingen, dan schiet de staatsschuld door het wettelijke plafond van 14.300 miljard dollar, evenveel als het hele bruto binnenlands product (bbp). Het gevecht in Washington lijkt op dat van 1995, toen Republikeinen weigerden te buigen voor president Clinton en de staat op slot ging. Een jaar later werd Clinton herkozen. Obama zou de druk willen vergroten door de onderhandelingen te verplaatsen naar het buitenverblif Camp David. Zonder helpers buiten denkt hij in de ring sterker te staan.

Maar er zijn belangrijke verschillen. De verdeeldheid is dieper dan in 1995. De tegenstellingen worden niet alleen gevoed door klassieke machtspolitiek, ze zijn ook ideologisch van aard en verdelen de Democraten en Republikeinen ook intern. Onder de Democraten, dominant in de Senaat, zijn pragmatische zoekers naar een balans tussen overheidsbezuinigingen en een

fiscaal regime dat de middenklasse ontziet en de bovenlagen en bij de verhoudingen tussen Congres en Witte Huis. En als het uur nadert, komen ze er in de Verenigde Staten op het nippertje vaak wel uit. Maar het is de vraag of het president Obama en Republikeinse oppositie in de volksvertegenwoordiging lukt om voor 2 augustus een akkoord te sluiten over het begrotingsbeleid voor 2012. Slagen ze er niet in om overeenstemming te bereiken over een pakket van drastische bezuinigingen en belastinghervormingen, dan schiet de staatsschuld door het wettelijke plafond van 14.300 miljard dollar, evenveel als het hele bruto binnenlands product (bbp). Het gevecht in Washington lijkt op dat van 1995, toen Republikeinen weigerden te buigen voor president Clinton en de staat op slot ging. Een jaar later werd Clinton herkozen. Obama zou de druk willen vergroten door de onderhandelingen te verplaatsen naar het buitenverblif Camp David. Zonder helpers buiten denkt hij in de ring sterker te staan. Maar er zijn belangrijke verschillen. De verdeeldheid is dieper dan in 1995. De tegenstellingen worden niet alleen gevoed door klassieke machtspolitiek, ze zijn ook ideologisch van aard en verdelen de Democraten en Republikeinen ook intern. Onder de Democraten, dominant in de Senaat, zijn pragmatische zoekers naar een balans tussen overheidsbezuinigingen en een

► column

De Feta-Files

Op het geopolitieke front van nationale eer gaat vaderlandsliefde dikwijls door de maag. Konjakkij uit Finland, zo weten wij sinds deze week, is geen cognac uit Frankrijk. En dus mag het zo niet heten. De fijnproevers hadden het onderscheid al gemaakt, het Europees Hof van Justitie gaf ze gelijk. Nu zal het de drankverslaafde Finnen worst wezen. Die zullen hun zelfgebrouwen druivenwater toch wel blijven zuipen, of het nu Konjakkij of Jonkakkij heet, maar daar ging het niet om. Maar het om gaat is dat er in de wereld van verrassende prioriteiten altijd wel een creatieve commissie binnen de Europese Unie te vinden is die ergens een regel van weet te maken. Zo ook voor de benaming van koeken, kazen, worsten en sappen. Hun conclusies betreffende meer dan duizend delicatessen zijn verfrissend. Om er een paar te noemen: feta komt uit Griekenland, Parmaham uit Italië, Schotse zalm uit Schotland en Smörgåsbord uit Zweden. De Europese Commissie voor kwaliteitslabels heeft het nog eens voor ons vastgelegd, opdat we ons geen oor laten aannaaien – al smaakt het nog zo lekker. Doorslaggevend voor de Brusselsese ham-kaas-snuivers is de regionale binding van het product met de plek van herkomst. De Grieken haalden er de dot dan toe ontkende Feta-Files van Aristoteles en Homerius bij (geen grap). En Europa gaf hen spoorlags het predicaat van echtheid.

FLORIS-JAN VAN LUYN

► opinext@nrc.nl

En toch wil iedereen in de stad wonen

Op pagina drie van 14 juli wordt met enige teleurstelling vastgesteld dat de Nederlandse steden in bevolkingsomvang groeien. Stedelingen zouden namelijk vaker depressief zijn, vaker zelfmoord plegen, minder contact maken met de buren en vaker een angststoornis hebben dan plattelandbewoners. Ze hebben, al met al, een ongezonder, ongelukkiger en gestresster leven dan bewoners van het platteland. De veronderstellingen in het artikel kunnen vrij eenvoudig weerlegd worden. De econoom Edward Glaeser, professor aan Harvard University, zegt het zeer treffend in zijn meest recente boek *Triumph of the City: „Cities aren't full of poor people because cities make people poor, but because cities attract poor people with prospect of improving their lot in life.”* Met andere woorden, steden trekken ook minder welgestelde individuen aan omdat steden bepaalde voordelen bieden, zoals meer kansen op de arbeidsmarkt, die het platteland en dorpen niet kunnen bieden. Dit heeft een negatief effect op leefbaarheids- en gezondheidscijfers van de stad, maar is tevens de sleutel tot het succes van de stad: individuen hebben de meeste kans op opwaartse sociale mobiliteit binnen de stad. Bovendien stelt Glaeser dat wanneer gecontroleerd wordt op inkomen, de stedeling wereldwijd gezellijker is dan de niet-stedelijke bevolking. Ten slotte is het van belang te benadrukken dat het economische zwaartepunt van een land zich steeds meer in de stedelijke gebieden bevindt. Het is daarom belangrijk steden zo veel mogelijk te stimuleren en te laten groeien. Iets wat in Nederland in de regel niet begrepen wordt. Gelukkig laat de bevolking haar voorkeur wel blijken, gezien de positieve groeicijfers van de steden.

Cody Hochstenbach
Student *Metropolitian Studies*, Universiteit van Amsterdam

► Brieven en opinieartikelen kunt u sturen naar opinext@nrc.nl